

hans Næste, hans Broder, et Guds Barn som han selv.

„Velkommen, Jens Hansen!“ sagde han og rakte ham fredsæl sin Haand. „Du kommer, som du var kaldet!“

„Kaldet?“ spurgte Væveren med stive Øren.

„Vi skiltes jo i sin Tid ikke som Venner. Men nu skal der ikke længere være Fjendskab imellem os. Kom, lad os sætte os og tale sammen.“

De tog Plads ved Siden af hinanden i Sofaen.

Væveren sad derpaa en Stund og stammede og gned Hatten med sit Frakkeærme, som om han trykkedes af Anledningen til sit Besøg og havde svært ved at finde en passende Indledning.

„Jeg vil nu haabe paa“ — begyndte han endelig — „at du ikke vil blive fortrydelig over mit Ærinde. For det kan vistnok tage sig løjerligt nok ud, og jeg har saamænd ogsaa mangen Gang sagt til mig selv, at det Hele var bare Taabelighed, som jeg gjorde bedre i at gemme ved mig selv. Men det er nu ligegodt bleven ved at prikke ved mig. Og saa har jeg nu ment, at der var jo ingen Skade sket ved at udtale sig derom til den, der dog er nærmest til at høre det.“

„Tal kun frit! Lad os en Gang være fuldt